

Flash back εν Ιορδάνη ποταμώ...

του Αναξαγόρα Παφίτη

Μεγαλώνοντας, έμαθα μαζί με πολλά άλλα πράγματα ότι υπάρχουν Κάλαντα των Χριστουγέννων, Κάλαντα της Πρωτοχρονιάς και Κάλαντα των Φώτων. Για μένα όμως, τα μόνα Κάλαντα που υπήρχαν ήταν μόνο αυτά των Φώτων! Ή μάλλον, ούτε κ' αυτά υπήρχαν στο παιδικό μυαλό μου.

Το μόνο που υπήρχε ήταν το εν Ιορδάνη!

Ποτέ δεν ψάλλαμε τα Κάλαντα των Φώτων αλλά πάντα παραμονή των Φώτων «πηγαίναμε να πούμε τον Ιορδάνη» μαζί με τα παιδιά της γειτονιάς μου, τον Βάκη του Σάρτση, τον Κλείτο του δασκάλου, τον Πέτρο του Τσινόντα, τον αδελφό μου τον Πάνο.

Ήταν ένα είδος τελετουργικού όλ' αυτό, αφού προϋπέθετε να μάθεις πρώτα να ψάλλεις το «εν Ιορδάνη».

*Εν Ιορδάνη βαπτιζομένον Σου Κύριε,
η της Τριάδος εφανερώθη προσκύνησις,
του γάρ Γεννήτορος η φωνή προσεμαρτύρει Σοι,
αγαπητόν Σε Υιόν ονομάζουσα,
και το Πνεύμα εν είδει περιστεράς,
εβεβαίον του λόγου το ασφαλές.
Ο επιφανής Χριστέ ο Θεός,
και τον κόσμον φωτίσας δόξα Σοι.*

Για ένα παιδάκι αυτό ήταν προφανώς δύσκολο, να αποστηθίσει ένα κείμενο που 'ναι γραμμένο στην αρχαϊζουσα...

Μετά από πάμπολλες πρόβες κατ' οίκον που άρχιζαν καιρό πριν και με τη βοήθεια των μεγαλύτερων παιδιών όλοι μπαίναμε στην ομάδα του «Ιορδάνη».

Όσοπου έφτανε εκείνη η μέρα. Ακόμα θυμάμαι το ξύπνημά της.

Ήταν μια χαρούμενη μέρα για μας, αν εξαιρέσεις το ότι έπρεπε να περάσεις πρώτα από την επιθεώρηση της μάνας (κτένισμα, ρούχα κ.τ.λ.) και μετά να τρέξεις προς την εκκλησία για να βρεις τα άλλα παιδιά της ομάδας.

Όταν όλη η ομάδα του Ιορδάνη ήταν έτοιμη και αφού πέραγε μια μικρή επιθεώρηση από τον πιο μεγάλο ηλικιακά, όλα ήταν έτοιμα για να ξεκινήσουμε.

Πάντα με τη συνοδεία του μακαριστού Παπά-Χρήστου, εξαιρετικού ιερέα και πρώτιστα ανθρώπου, από πόρτα σε πόρτα γυρίζαμε όλη την ενορία της Αγίας Μαρίας και καλαντίζαμε!

Μπροστά ο παπά -Χρήστος καλάντιζε, αφού πρώτα βουτούσε την μάτσα βασιλικού στο σικλί με τον αγιασμό - το κρατούσε πάντα λόγω βάρους ο πιο μεγαλύτερος της παρέας- όλα τα δωμάτια του σπιτιού για να φύγουν οι καλικάντζαροι και μεις ταυτόχρονα ψάλλαμε.

Ψάλλαμε όσο δυνατά μπορούσαμε για να φύγει και το τελευταίο αυτό παράπλασμα που ίσως κρυβόταν σε καμία γωνιά του σπιτιού και ο αγιασμός δεν το ράντισε.

Κάποια μικρολάδη που κάναμε, ενώ ψάλλαμε μπροστά στο κατώφλι των σπιτιών της ενορίας μας, πάντα ήταν ευπρόσδεκτα και οι νοικοκυρές φαινόταν να τα απολάμβαναν. Πάντα σαν επιβράβευση, έρχιαν μέσα στο «σικλί» με το αγίασμα, έστω και μερικά ψιλά σαν φιλοδώρημα για τις ψαλμωδίες μας, πράγμα που μας έκανε ιδιαίτερα χαρούμενους όταν μάλιστα βλέπαμε ότι σχεδόν είχε γεμίσει από ψιλά!

Αφού λοιπόν κάναμε το καθήκον μας και είχαμε δώσει αγιασμό σ' όλη την ενορία μας από την μια άκρη, από την Συντζιερού και τα σπίτια του δασκάλου Ευγένιου, στα σπίτια του Πασιαρδή μέχρι την άλλη άκρη της Κυθρέας, περνώντας από την Θεοτόκου, την Αστυνομία, το σπίτι του γιατρού του Ευέλδου (κανεείς δεν έμπαινε σπίτι του από τον φόβο μας ενθυμούμενοι τα οδυνηρά τοιμπήματα από τις ενέσεις), το Σαράγιο, τις ποταμωσιές της Φανερωμένης και τη χαραή με το τόσο νερό, η αποστολή μας έφτανε στο τέλος της.

Κουρασμένοι όπως ήμασταν αλλά χαρούμενοι καθόμασταν στο πεζούλι έξω απ' την εκκλησία, εκεί απ' όπου είχαμε ξεκινήσει πριν κάτι ώρες.

Όχι πάντως για να ξεκουραστούμε, αλλά για να μοιραστούμε τα ψιλά που είχαμε μαζέψει από τις υπηρεσίες μας!

Συνήθως η ομάδα αποτελείτο από 5-6 παιδιά τον Βάκη του Σάρτσιου, τον Κλείτο του δασκάλου, τον Πέτρο του Τσινόντα, τον αδελφό μου τον Πάνο και η μοιρασιά έπρεπε να 'ναι ίση και δίκαιη, πράγμα που μας έπαιρνε πολλή ώρα! Ναι, μας έπαιρνε πολλή ώρα να μοιράσουμε τις πολλές μπακιρές και τα λίγα σελίνια που είχαμε μαζέψει και σχημάτιζαν στα παιδικά μας μάτια ένα μικρό βουνό, ένα μεγάλο θησαυρό.

Ευχάριστα λοιπόν αφού τελείωνε το μοίρασμα, ο καθένας έπαιρνε το μερτικό του αφού πρώτα άναβε ένα κεριά στην εκκλησία και έπαιρνε το δρόμο για το σπίτι του μέχρι την επόμενη συνάντηση.

Υ.Γ Αφιερωμένο σ' όλους εμάς που ζήσαμε και σ' αυτούς που ζούνε και θα ζήσουν τέτοιες στιγμές, χωρίς μνημόνια και οικονομικές κρίσεις και με μόνη σκέψη πως θα ξοδεύαμε τις μπακιρές που μαζέψαμε.

Φωτογραφία εξωφύλλου

Όρθιοι, από αριστερά: Χρίστος Καρακάννας και η γυναίκα του Παντελίτσα, Χρίστος Κάκαλας, ο μικρός Ντίνος με τη μητέρα του Μαρίτσα Φαναρτζή και ο σύζυγός της Απόστολος Φαναρτζής. Τελευταία στη σειρά η φιλοξενούμενη και συγγενής της Θεονίτσας Μαρή Χαβάτζια, γυναίκα του γνωστού τότε, ψαρέμπορα Δημήτρη Χαβάτζια από την Νεάπολη Λευκωσίας.

Κάτω σειρά: Θεονίτσα Στυλή Κάκαλα το γένος Κόκκινου (κρατεί τη μικρή Στέλλα Καρακάννα), Νίκη Καρακάννα, Ροδάνθη Φαναρτζή, ο Στυλής Κάκαλας και Άντρος Καρακάννας Τα δυο αγόρια πίσω από τη Νίκη και τη Ροδάνθη είναι οι Στέλιος και Χρίστος Φαναρτζής.